

1 KON. 20:40 - EEN NIETIGE VERONTSCHULDIGING

Het geschiedde nu, als uw knecht hier en daar doende was, dat hij er niet was. Toen zei de koning van Israel tot hem: Zo is uw oordeel; gij zelf hebt het gevelde. 1 Kon. 20:40

“Ik had het zo druk...”

Men moet wel erg in het nauw zitten als men geen enkel excuus meer weet te bedenken. Een veelgehoord excuus, waardoor zielen verloren gaan, luidt: *“Ik had het zo druk dat ik geen tijd had om aan de godsdienst te denken.”*

Men zegt wel eens: een slecht excuus is beter dan helemaal geen excuus, maar dat valt ernstig te betwijfelen. In ons Schriftgedeelte treffen we een man die zijn eigen verontschuldiging veroorzaakt. Hem was bevolen een gevangene te bewaken; dat was zijn eerste en hoogste plicht. Toch gaf hij gehoor aan zijn eigen wensen, en zo gebeurde het dat de gevangene “er niet meer was”.

Duidelijk is dat hij wel tijd en kracht had om de zaken van de koning te behartigen, want hij behartigde zijn eigen belangen. Zijn verontschuldiging was in feite een openlijke bekentenis van moedwillige ongehoorzaamheid.

I. Een excuus dat lang niet iedereen kan gebruiken

1. Er zijn mensen die nauwelijks iets om handen hebben.

Edelieden of dames die weinig doen, mensen met veel vrije tijd, of zieken die niet kunnen werken voor hun brood en dus ruimschoots gelegenheid hebben om te lezen en na te denken.

2. Anderen hebben hun zware werk achter zich.

Zij leven van wat zij gespaard hebben en vinden het juist moeilijk om de tijd door te komen.

3. Weer anderen hebben het nooit druk.

Niet omdat hun werk licht is, maar omdat zij traag van aard zijn en door niets tot ijver zijn te bewegen. Zij “doden de tijd”.

Voor al deze mensen gaat het excuus “Ik had het te druk” eenvoudig niet op.

II. Een excuus dat hoe dan ook ongeldig is

1. Vaak is het helemaal niet nodig om het zo druk te hebben. Mensen maken zichzelf tot slaven om maar veel geld te verdienen, terwijl zij ook genoeg zouden kunnen hebben om in hun levensonderhoud te voorzien en tegelijk tijd te bewaren voor hun ziel.
2. Waarachtig geloof zou de last van de dagelijkse zorgen verlichten. Wie de Heere leert vertrouwen, draagt zijn werk anders. In werkelijkheid belemmert niemand zijn levensroeping zozeer als degene die zijn ziel verwaarloost.
3. U vindt wél tijd voor andere noodzakelijke dingen: om te eten en te drinken, u te kleden, te spreken met mensen om u heen en te slapen.
En geen tijd om uw ziel te voeden, te drinken van het water des levens, u te bekleden met het kleed van Christus' gerechtigheid, met God te spreken en rust te vinden in Christus?
4. U maakt tijd voor ontspanning. Denk aan de uren gevuld met lege gesprekken, oppervlakkige lectuur of erger.
Wordt u een vrije dag of een gezellige avond aangeboden, dan "maakt" u tijd. Waarom dan geen tijd voor de zwaarste en meest gewichtige zaken?
5. U maakt tijd om over anderen te oordelen, om grote waarheden te betwijfelen, om spitsvondige kritiek te leveren op kleinigheden.
En geen tijd om uw eigen hart te onderzoeken, het Woord te bestuderen en de Heere te zoeken?

III. Een excuus dat u zelf aanklaagt

1. In uw dagelijkse arbeid hebt u veel goedheid van God ervaren, want u wás in staat te werken.
Had dat u niet tot dankbaarheid en tot God moeten brengen?
2. Terwijl u hier en daar uw zaken deed, hebt u genoeg ellende en beproeving gezien.
Waarom is dat u niet tot God gaan drijven?
3. U bezit gaven en talenten voor uw beroep.
Die hebt u van God ontvangen — waarom hebt u ze alleen gebruikt voor uw eigen voordeel en winst, en niet voor Zijn dienst?

IV. Een excuus dat uw herinnering zal pijnigen

Wat zal het treurig zijn om op het eind te moeten erkennen: veel en zwaar gewerkt, en toch voor niets. Een moeizaam leven geleid, en uiteindelijk arm gestorven.

Wat is het een armzalig resultaat: alles achterlaten na veel moeite, om schatten te verzamelen die men niet kan meenemen.

V. Een excuus dat het verlies niet kan herstellen

Als u de tijd had, was die tijd u toevertrouwd als een heilige beheerstaak. U zult er rekenschap van moeten afleggen. Maar terughalen kunt u hem niet meer, en het verlies is onherstelbaar.

Hoe ellendig om een leven te hebben doorgebracht met doelloos rondreizen, schelpen verzamelen of romans lezen, en dán zeggen: “Ik had geen tijd om God te dienen en de Verlosser te leren kennen.”

Nog erger: er zijn mensen die niet alleen hun tijd verspillen, maar zondigen en anderen tot zonde verleiden; die slimheden bedenken om de tijd stuk te slaan en dan klagen dat zij geen tijd hebben. Zij geven hun hart aan twijfels, aan het verspreiden van ongeloof, aan het ondermijnen van de Schrift, aan redeneringen tegen het evangelie – en zeggen ondertussen dat zij geen tijd hebben om te geloven en te leven!

Vermaningen

- **Tot jongeren:** gebruik de tijd nu hij u nog gegeven is.
- **Tot ouderen:** besteed de rest van uw tijd zorgvuldig.
- **Tot christelijke ouders:** let op de zielen van uw kinderen. Laat hen niet wegdrijven van onder uw invloed, terwijl u “te druk” bent met andere dingen.
- **Tot ervaren gelovigen:** waak over uw blijdschap in de Heere. Verlies die niet in de drukte van de dagelijkse beslommeringen.

Illustratieve opmerkingen

In Londen is het straatlawaai zo hevig dat de grote klok van St. Paul's soms kan slaan zonder dat men het hoort. Zo spreekt God vaak zonder dat mensen het opmerken, omdat andere stemmen hen

doof maken.

Tijdens een veldslag vond eens een zware aardbeving plaats, en geen van beide legers merkte er iets van. Is de geest volledig in beslag genomen, dan verliezen zelfs de belangrijkste zaken hun gewicht.

Toen er in Rome hongersnood was, stuurde Nero schepen naar Alexandrië — niet om koren te halen voor het hongerige volk, maar zand voor het worstelperk. Terwijl Rome brandde, speelde hij viool. Zijn er vandaag niet velen even wreed voor zichzelf? Zij verspelen kostbare uren aan vluchtig vermaak, uren die gegeven waren om eeuwige vreugde te zoeken.

“Wat u verder ook verwaarloost,” schreef Buxton aan zijn zoon, “laat er één ding zijn waarop u altijd waakzaam bent: uw omgang met God. Laat u door niets verleiden om, al is het maar één dag, het lezen van de Schrift en het gebed na te laten.”

Hendrik IV vroeg eens aan de hertog van Alva of hij de grote zonsverduistering had gezien. “Nee,” antwoordde hij, “ik heb zo veel te doen op aarde, dat ik geen tijd heb om naar de hemel te kijken.” Moge dit nooit waar zijn van belijders in onze tijd: zo druk met aardse dingen, dat er geen tijd is om naar boven te zien.

Een Franse bisschop, Claude van Toul, sloot een verhandeling over de waarde van de ziel af met de woorden: “*Ik heb maar één ziel, en die zal ik hoog achten.*”

De geleerde Hugo de Groot riep op zijn sterfbed uit: “*Ik heb mijn leven besteed aan een vermoeiend doen van dingen die niets zijn. Ik zou al mijn geleerdheid en eer willen ruilen voor de eenvoudige oprechtheid van hart van een arme vrome man.*”

En een stervende edelman zei: “*Met wat heb ik mij beziggehouden! Welke waanzin heeft mijn leven gevuld! Ik heb schaduwen nagejaagd en gespeeld met de wind. Ik zou met de dieren van het veld kunnen grazen of met de vogels in het woud zingen, en een beter doel hebben gehad dan waarvoor ik nu geleefd heb.*”

